

Wilhelm Busch

**PSE LEJON
ZOTI GJËRA
TË TILLA?**

MEOS Svizzera

Wilhelm Busch

Pse lejon Zoti gjëra të tilla?

Marrë nga libri „Jesus unser Schicksal“

Titulli i origjinalit: “Warum schweigt Gott??”

© Ausaat-Verlag Neukirchen-Vluyn

© për botimin në gjuhën shqipe: MEOS Svizzera
Literaturdienst Zum Guten Brunnen,
Hirzenbachstrasse 102, Postfach 1, CH-8061 Zürich

Në bashkpunim me:

EAD, Postfach 30 02 64, D-44232 Dortmund

Verbreitung Christlicher Schriften

Postfach, CH-2500 Biel/Bienne 8

Përktheu: Tom Pergjakaj

Realizimi kompjuterik: Gjevalin Kabashi

Botimi i parë 2000

Shtypur në Zvicër: Good News Druck, Höri ZH

PSE LEJON ZOTI GJËRA TË TILLA?

Gjëra të tmerrshme ndodhin në botë.

Një herë po ecja rrugës nëpër Essen, më duket se ka qenë viti 1937, kur përballë meje po vinte një djalosh 16 vjeçar, të cilin e njihja nga takimet e të rinjve. Dukej krejtësisht i humbur. E pyeta: «Ç'të ka ndodhur?» Ai m'u përgjigj: «Më kanë çuar me dhunë në spital dhe më kanë sterilizuar sepse nëna ime është izraelite. Kur u ktheva në shtëpi, prindërit nuk i gjeta më».

Ai djalë nuk i ka parë kurrë më prindërit e vet. Babanë ia kishin arrestuar, kurse nënën ia kishin çuar në kampin e përqendrimit në Auschwitz. Unë arrita ta çoja djaloshin në Holandë dhe prej atje shkoi për Amerikë. Kurrë nuk do ta harroj fytyrën e mjerueshme të atij

djaloshi dhe fjalët: «Më kanë çuar me dhunë në spital dhe më kanë sterilizuar sepse nëna ime është izraelite. Kur u ktheva në shtëpi, prindërit nuk i gjeta më».

Gjëra të tmerrshme u ndodhin shumë njerëzve. Kur ndodhin ngjarje të tilla, njerëzit pyesin: «Ku është Zoti? A nuk e ka parë ai këtë? Pse e ka lejuar këtë?»

Një i çmendur ka sulmuar me flakëhedhës një shkollë fillore në Këln dhe ka vrarë 12 fëmijë. Përsëri para nesh shtrohet pyetja: «Ku ka qenë Zoti? Pse e ka lejuar këtë?»

Më kujtohet një grua e re që ka pasur kancerin. Ka vdekur ngadalë dhe me vuajtje të mëdha. I ka lënë fëmijët të mjerë. Ai që përjeton gjëra të tilla, pyet: «Ku ka qenë Zoti? Pse e ka lejuar këtë?»

Ka shumë njerëz që mund të tregojnë ngjarje të tilla dhe në fund të bëjnë po këto pyetje.

Poeti ynë i dashur Friedrich Schiller ka shkruar një vjershë me titull: «Kënga e gëzimit». Në atë vjershë gjendet edhe ky varg: «Vëllezër, mbi tendën e yjeve banon Ati i dashur». Ndryshe nga kjo, njeriu i sotëm priret për të

thënë: «Vëllezër, mbi tendën e yjeve nuk banon Ati i dashur».

Kur njeriu fillon të mendojë ashtu, kur fillon të bëjë pyetje si: «Ku është Zoti? Pse e lejon ai këtë? Pse hesht Zoti kur ndodhin gjëra të tmerrshme?», ai mund të vijë deri të mendimet e rrezikshme: «Ndoshta nuk ka Zot! Ndoshta nuk ka qiell! Ndoshta ateizmi ka të drejtë!»

Miq të dashur, ai që ka mendime të tilla, duhet të ketë frikë. Do të ishte gjë e tmerrshme, po të ishte e vërtetë se nuk ka Zot. Ne njerëzit do të ishim si kafshë - të vetmuar dhe të braktisur. Do të ishim si fëmijë të humbur, të cilët nuk dinë të gjejnë rrugën për në shtëpi. Fjalët «nuk ka Zot» janë rrëqethëse. Kur dikush më thotë: «Unë jam ateist», unë i përgjigjem: «Nuk e keni idenë se ç'po thoni. Mendoni nuk ka asgjë mbi ne?! Jemi të vetmuar?! Vetëm ne njerëzit?!» Nuk ka asgjë më të keqe për njeriun sesa vetë njeriu, apo jo? Romakët kanë pasur një fjalë të urtë: «Homo homini lupus». Kjo do të thotë: «Njeriu për njeriun është ujk» - tmerr!

Meqenëse njerëzit shumë shpesh më kanë pyetur: «Si mund të lejojë Zoti gjëra të tilla?

Pse hesht Zoti kur ndodhin gjëra të tmerrshme?», po përpiqem të jap përgjigje.

Por, para së gjithash, ta keni parasysh se unë nuk jam sekretari personal i Zotit. Ai nuk m'i ka besuar planet e tij ose diktuar ato në stenogram. Më kuptoni? Përveç kësaj, më duket pak marrëzi të bëhen pyetje të tilla - sikur ne mund ta kuptojmë Zotin. Mund ta kuptoj një dekan ose një udhëheqës të lartë, por Zotin nuk mund ta kuptoj si duhet. Zoti thotë në Bibël: «Mendimet e mia nuk janë mendimet tuaja, dhe as rrugët e mia nuk janë rrugët tuaja». Kjo është mjaft e qartë.

Megjithatë, me njohuritë që kam marrë nga Bibla, do të përgjigjem në pyetjen: «Pse lejon Zoti gjëra të tilla?»

1. PYETJE E GABUAR

Që në fillim kisha dashur të them se pyetja: «Pse lejon Zoti gjëra të tilla?» është e gabuar. Ajo, me fjalë të tjera, është bërë në atë mënyrë sikur të ishim në një sallë gjyqi: Në karrigen e gjykatësit është ulur zonja Schulze ose pastor

Busch, kurse në bankën e të pandehurve është ulur Zoti. Pastaj ne themi: «I pandehuri Zot, si mund të lejosh gjëra të tilla? Pse hesht kur ndodhin ato?» Dua t'ju them sinqerisht: Nuk ekziston një Zot i tillë, i cili do të lejonte që ne të uleshim në karrigen e gjykatësit, kurse ai në bankën e të pandehurve.

Më kujtohet një ngjarje nga rinia. Kam qenë 27 vjeç kur kam ardhur në Essen. Në atë kohë shpërtheu një grevë e madhe minatorësh, që i shqetësoi njerëzit. Një ditë kur po kaloja sheshit të qytetit, pashë një njeri mbi një arkë sapuni që po u fliste me zë të lartë njerëzve të mbledhur përreth. Fliste për fëmijë të uritur, për rroga të vogla dhe për papunësinë. Porsa më shikoi, më njohu dhe tha: «Ha, ja prifti. Pa hajde këtu!» Unë gjithmonë u përgjigjem ftesave miqësore dhe mendova se duhet t'i përgjigjem edhe ftesës së këtij njeriu. U nisa drejt tij. Njerëzit hapën rrugë që të mund të arrija tek ai. Rreth meje ishin ndoshta njëqind minatorë. Nuk isha shumë i entuziazmuar sepse në universitet nuk më kanë pasë përgatitur për situata të tilla.

«Dëgjo prift», filloi ai, «nëse ka Zot, për të cilën gjë nuk jam i sigurt, por ndoshta ka,

atëherë kur të vdes, do të dal para tij dhe do t'i them» - pastaj bërtiti edhe më fort - 'Pse ke lejuar që njerëzit të vdesin nëpër luftëra? Pse ke lejuar që fëmijët të vdesin nga uria ndërsa të tjerët të kenë aq shumë sa të hedhin teprica ushqimesh? Pse ke lejuar që njerëzit të vdesin nga kanceri? Pse? Pse?' Pastaj do t'i them: 'Zot, hiqmu sysh! Shporru!'

Kështu bërtiste ai njeri. Pastaj edhe unë fillova të bërtas: «Poshtë zoti i tillë! Poshtë zoti i tillë!»

Të gjithë heshtën si të vdekur. Ai më shikoi me habi dhe tha: «Pritni pak! Ju jeni prift. Si mund të bërtitni: 'Poshtë zoti i tillë?'» Unë iu përgjigja: «Dëgjo! Ai zot, të cilit ti guxon të dalësh përpara në atë mënyrë dhe t'i bërtasësh sikur ti të ishe gjykatës dhe ai i akuzuar, ekziston vetëm në fantazinë tënde. Edhe unë mund t'i them atij: 'Poshtë zoti i tillë!' Poshtë zoti i tillë, të cilin ne mund ta hedhim në gjyq, mund ta refuzojmë ose ta pranojmë kur të duam! Zoti i tillë nuk ekziston. Por, po të them një gjë: ekziston Zoti i vërtetë, i cili është ndryshe nga ai që ti e mendon. Do të dalësh para tij, por nuk do të mund ta hapësh gojën. Ai do të të pyesë ty: 'Pse nuk më ke nderuar? Pse nuk më ke

thirrur? Pse ke bërë jetë të papastër? Pse ke gënjyer? Pse ke urryer? Pse je zënë me të tjerët? Pse...?’ Kështu do të të pyesë ai. Pastaj fjala do të të mbetet në fyt. Nuk do të mund të japësh asnjë përgjigje. Nuk ekziston ai zot, të cilit do të mund t’i thoshim: ‘Shporru!’ Por ekziston Zoti i vërtetë dhe i shenjtë, i cili mund të na thotë neve: ‘Hiqmuni sysh! Shporruni!’»

Të njëjtën gjë dua t’ju them edhe ju. Kur dëgjoni sot njerëzit duke fajësuar Zotit për të këqijat që ndodhin, mund t’iu thoni se një zot i tillë është vetëm produkt i fantazisë së tyre. Ekziston vetëm një Zot i shenjtë, i cili mund të na padisë të gjithëve: ju dhe mua. A i keni mbajtur urdhërimet e Zotit? Ai nuk ka bërë shaka me urdhërimet e tij. Ne jemi ata që do të ulemi në bankën e të pandehurve, jo Zoti.

2. HESHTJA E ZOTIT ËSHTË GJYKIM I TIJ

«Pse hesht Zoti?» Zoti hesht shpesh. Heshtja e Zotit është gjykimi më i tmerrshëm për ne.

Jam i bindur se ekziston ferri. Sigurisht që nuk është ashtu si paraqitet nëpër piktura - një

vend ku djalli pjek mëkatarët në skarë ose trillime të ngjashme të marra. Unë besoj se ferri do të jetë atëherë kur Zoti nuk do t'iu flasë më njerëzve. Aty mund ta thërrisni, t'i luteni, të bërtitni, por ai nuk do t'ju përgjigjet.

Poeti rus Dostojevski ka thënë: «Ferr është ai vend ku Zoti nuk e shikon më». Ferr është vendi ku jemi të ndarë përgjithmonë nga Zoti. Vërtet, heshtja e Zotit është gjykim i tij. Kështu, ferri mund të fillojë këtu në tokë që nga çasti kur Zoti hesht.

Që ta bëj këtë edhe më të qartë, po ju tregoj diçka nga Bibla. Ndoshta e dini se kanë ekzistuar dy qytete: Sodoma dhe Gomora. Ato qytete kanë pasur një kulturë të lartë. Është e mundur të ketë pasur ndonjë prift në ato qytete, por askush nuk ka menduar seriozisht për Zotin. Ndoshta kanë menduar për Zotin në rastët e martesave dhe të varrimeve, e pastaj kanë harruar se ai ekziston. I kanë shkelur të gjitha urdhërimet e tij.

Në Sodomë ka jetuar një njeri i ndershëm që quhej Lot. Ai i paralajmëronte bashkëqytetarët e tij: «Mos u gënjeni: Perëndia nuk lejon të vihet në lojë. Ç'të mjellë njeriu, atë edhe do të

korre». Ata i përgjigjeshin: «Mos bëj shaka! Ti nuk je predikues. Mjaft më me atë marrëzinë tënde: 'Ç'të mbjellë njeriu, atë edhe do të korre'».

Një ditë, herët në mëngjes, Zoti së pari e largoi Lotin nga qyteti dhe pastaj lëshoi sulfur e zjarr, në formë të shiut, mbi Sodomën dhe Gomorën. Ne që kemi përjetuar bombardime gjatë Luftës së Dytë Botërore e dimë mirë si mund të duket kjo. Por, Zoti mund ta bëjë këtë edhe pa aeroplanë. Mund ta marr me mend se si njerëzit kanë kërcyer nga shtrati duke bërë titur: «Në bodrum!» Kanë vrapuar në bodrum, por shpejt është bërë tepër nxehtë aty, si në furrë. Nuk e kanë duruar më nxehtësinë dhe kanë bërë titur: «Të dalim jashtë!» Pastaj kanë dalë jashtë, por jashtë binte sulfur e zjarr. Të shkretët, jashtë nuk kanë guxuar, kurse në bodrum iu është zënë fryma nga të nxehtit.

Bibla tregon për shkatërrimin e Sodomës dhe Gomorës, por nuk përshkruan këto situata. Këto i kam përfytyruar unë. Mund ta marr me mend se aty ka pasur lloj-lloj njerëzish si p.sh. ndonjë grua të re nga shtresat e larta shoqërore që e ka lënë Zotin e dashur për shkak të burrit; ndonjë

zotëri të vjetër që i ka njohur llojet e verave vetëm nga të shijuarit. Ndoshta disa prej tyre nuk kanë pasur asgjë kundër Zotit, por thjesht kanë qenë indiferentë. Në bodrum kanë qëndruar pranë njëri-tjetrit: njerëz të sjellshëm, qytetarë korrekt dhe të ndershëm, pagues të rregullt të tatimeve. Çdonjëri ka pasur fshehtësitë e veta, ashtu siç kemi edhe ne sot.

Në bodrum është bërë gjithnjë e më nxehtë. Kanë dashur të dalin jashtë, por nuk kanë mundur sepse gjithçka përreth ka qenë në flakë. Pastaj u ka hyrë tmerri. Papritur një zotëri i shëndoshë thotë: «Burra, Loti ka pasur të drejtë: Zoti vërtet ekziston». Gruaja nga shtresa e lartë thotë: «Tashti vetëm një gjë mund të na ndihmojë: duhet të lutemi. Kush di të lutet?» Pastaj për herë të parë i ngritin duart (në kohët e lashta njerëzit luteshin me duar të ngritura). Dëgjoen fjalët: «Zot, ki mëshirë! Kemi bërë mëkate. Të kemi përbuzur. Dëgjoje lutjen tonë! Ti je Zot i dashur dhe i mëshirshëm. Zot, ki mëshirë për ne!» Por, Zoti hesht. Zjarri bubulon. Duart ulen poshtë dhe bëhen grushta: «Zot, pse po hesht!?» Përgjigje nuk ka. Zjarri vazhdon të bubulojë. Tani mund të

luteshin ose të mallkonin - Zoti nuk u përgjigjet më.

Ekziston kufiri, të cilin nuk duhet ta kalojë njeriu, as qyteti, as populli. Ky është kufiri i të qenët indiferent ndaj Zotit të gjallë. Kur të kalohet ky kufi, Zoti nuk përgjigjet më. Pikërisht ajo heshtje e Zotit ka qenë dënimi më i rëndë për Sodomën dhe Gomorën.

Kur shoh se sot shumë njerëz janë indiferentë ndaj të vërtetës së Zotit, ndaj urdhërimeve dhe ndaj shpëtimit të tij, vërtet më kaplon tmerrri. Kam frikë se mund të vijë çasti kur Zoti të heshtë dhe të mos i dëgjojë më lutjet tona.

Në Bibël janë edhe këto fjalë: «Ju kam thirrur e nuk më jeni përgjigjur». Pse hesht ti, kur Zoti të thërret?

Heshtja e Zotit është dënimi më i rëndë.

3. KUR JEMI SHUMË LARG, NUK MUND TË DËGJOJMË

Kur ndihemi se Zoti po hesht, atëherë ka mundësi të jemi shumë larg prej tij. Nuk ka shumë kohë që një i ri më tha: «Pastor Busch, ju

më bëni nervoz. Flisni vazhdimisht për Zotin. Kur ju takoj në rrugë, ju filloni edhe aty për Zotin. Unë nuk e dëgjoj as nuk e shoh Zotin. Ku flet ai? Nuk dëgjoj asgjë». Unë iu përgjigja: «E dini ju tregimin e birit të humbur?» «Po, përafërsisht», tha ai. «Përafërsisht nuk është asgjë. Do t'jua tregoj unë».

«Një çifligar i pasur kishte dy djem. Njëri prej djemve ishte pak mendjelehtë. I dukej ngushtë në shtëpi dhe kish filluar të mërzitej. Një ditë i thotë babait: 'Atë, më jep pjesën e pasurisë që më takon. Dua ta shoh botën'. I ati ia jep atë që i kërkon djali dhe ai nis për rrugë. Mbas pak kohe ai harxhon pasurinë duke bërë një jetë të shturur. Mund ta merrni me mend se sa shpejt mund të harxhohen paratë në një qytet të madh. Pastaj ai bie në varfëri të madhe. Mbetet pa para dhe pa punë. Më në fund gjen një punë - bari derrash. Në Izrael derrat konsideroheshin si të papastër. Nuk kishte gjë më të keqe për një izraelit sesa të bëhej bari derrash. Meqenëse ai kishte uri të madhe, gëzohej nëse i jepej mundësia të vidhte diçka nga korita e derrave dhe të shtinte në gojë. Atje nuk mund ta

dëgjonte zërin e babait. Ishte shumë larg. Biri i humbur ka mundur të thotë: 'Nuk po e dëgjoj zërin e babait'. Natyrisht që nuk e dëgjonte».

Më lejoni të shtoj këtu diçka që nuk është në Bibël. Mund ta përytyrojmë kështu: I ikuri qëndron i uritur pranë derrave dhe e akuzon të atin: «Si mund të lejojë ai një gjë të tillë, që unë të katandisem kaq keq!» Kështu mund të jetë imazhi i botës së sotme. Njerëzit e harrojnë Zotin dhe, kur bien në mjerim, bërtasin: «Si mund ta lejojë Zoti një gjë të tillë? Pse hesht Zoti?»

Jezusi e tregon ndryshe shëmbëlltyrën e birit të humbur. Në një çast të jetës së tij, ai vjen në vete dhe thotë: «Sa punëtorëve meditës të atit tim u tepron buka, kurse unë po vdes nga uria! Do të çohem dhe do të shkoj tek im atë e do t'i them: 'O atë, kam rënë në mëkat...'» Çohet dhe shkon tek i ati.

I ati e sheh që nga larg dhe vrapon drejt tij, e përqafton dhe e puth. Biri i humbur i thotë: «O atë, kam rënë në mëkat...» Por i ati u thotë shërbëtorëve të vet: «Sillni këtu rrobat më të bukura dhe visheni! I vini një unazë në gisht

dhe këpucë në këmbë!» Tani ai e dëgjon zërin e të atit.

Pastaj i thashë të riut: «Kur nuk mund ta dëgjoni zërin e Zotit, jeni shumë larg prej tij. Duhet të ktheheni. Këtë gjë e dini edhe ju fort mirë».

Njerëzit mund të largohen shumë prej Zotit - deri të derrat, thënë figurshëm. Këtë e kam ditur shumë mirë gjatë kohës kur nuk kam qenë besimtar, kur kam qenë toger në Luftën e Parë Botërore. Atëherë mendoja: «Një ditë duhet të kthehem në besim». Ende nuk kam takuar njeri që në thellësi të zemrës së tij nuk e ka ditur këtë gjë: «Duhet të kthehem në besim».

Një grua, që e mbante veten si njeri shumë të drejtë, njëherë më tha: «Me mua është gjithçka në rregull». Por kur fola më gjatë me të, e pranoi: «Po, duhet të kthehem. Kam bërë shumë mëkate në jetën time. Jam zemërgure».

Çdonjëri prej nesh në thelb e di: «Duhet të kthehem në besim». Në qoftë se mendoni se duhet të ktheheni, pse nuk bëni ashtu? Kthehuni! Pastaj do ta dëgjoni zërin e Atit.

4. DUHET TA DËGJOJMË FJALËN E FUNDIT TË ZOTIT

Nëse jam bërë i mërzitshëm, atëherë unë jam fajtor e jo Ungjilli. Predikuesit mund ta bëjnë Ungjillin të mërzitshëm. Atëherë lexojeni Biblën pa predikues. Ungjilli është me interes të jashtëzakonshëm - më besoni!

Tani po ju them atë që është më e rëndësishmja: Kur ndiheni se Zoti po hesht, atëherë duhet medoemos ta dëgjoni fjalën e tij të fundit. Tani po ju citoj një rresht nga letra e Hebrenjve: «Perëndia, mbasi u foli në të kaluarën shumë herë dhe në shumë mënyra etërve tanë me anë të profetëve (p.sh. me anë të Moisiut, Jeremisë), së fundi, këto ditë na foli me anë të Birit». A e dini se kush është Biri i Perëndisë? Ai është Jezusi.

Jezusi! Prapë jam kthyer në temë. Zemra më rrah më fort kur mund të flas për Jezusin. Jezusi është - siç thuhet në Bibël - trupëzim i Fjalës së Perëndisë: «Fjala u bë njeri dhe banoi ndër ne».

Kur ne themi një fjalë, ajo del nga goja si hukama. Perëndia e ka trupëzuar një Fjalë - në Jezusin. Jezusi është fjala e fundit e Perëndisë.

A e njihni shprehjen «fjala ime e fundit»? Ta zëmë se dua ta shes një lopë. Sa mund të kushtojë një lopë? Të themi p.sh. 1.000 marka. Ju thoni: «Unë nuk jap më shumë se 300 marka». Unë sqaroj: «Kjo lopë vlen 1.200 marka». Pastaj ju jepni 400 marka. Pastaj zbriti pak çmimin dhe them: «1.100 marka». Kështu bëjmë pazarllëk derisa unë të them: «Mirë, 800 marka. Kjo është fjala ime e fundit». Nëse jam njeri i vendosur, atëherë mbetet ashtu.

Jezusi është fjala e fundit e Perëndisë. Në qoftë se atë nuk e pranoni, Perëndia nuk ka më çka t'ju thotë. E kuptoni këtë? Kur njerëzit ankohen: «Zoti nuk po flet. Zoti po hesht», unë u përgjigjem: «Ai nuk ka çka t'ju thotë më, nëse nuk doni ta pranoni fjalën e tij të fundit». Ju duhet ta pranoni Jezusin. Ju mund ta pranoni Jezusin. Ndryshe nuk bën.

Shpesh takoj njerëz që më thonë: «Edhe unë besoj në Zotin e dashur. Por, ç'më duhet Jezusi?» Bibla tregon se Jezusi është trupëzim i Fjalës së Perëndisë - Fjala e tij e fundit që na është drejtuar neve.

Do të përpiqem të sqaroj se ç'do të thotë kjo. Me këtë rast duhet të tregoj diçka për

Jezusin, gjë që e bëj me dashurinë më të madhe.

Një turmë e madhe njerëzish ishte mbledhur rreth Jezusit, ndërsa ai po predikonte. Papritmas u bë një rrëmujë. Njerëzit nisën të bërtasin dhe të largohen. Jezusi ndërpreu predikimin dhe pyeti: «Ç'po ndodh?» Kishte ndodhur diçka e tmerrshme: kish ardhur një i lebrosur.

E dini se ç'është i lebrosuri? Ai është një njeri që kalbet për së gjalli. Kjo është gjë e tmerrshme. Atij i kalbet mishi dhe i bie copa-copa. I bien veshët, hunda dhe buzët. Të lebrosurit duhej të jetonin në shkretëtirë dhe nuk guxonin të kishin kurrfarë kontakti me njerëz që të mos i infektonin ata. Por, ja vjen një i lebrosur në mes të turmës së mbledhur rreth Jezusit.

Ai kishte dëgjuar për Jezusin dhe kureshtja e madhe e kishte shtyrë të vinte këtu e të thoshte: «Dua ta shoh Shpëtimtarin». Njerëzit janë larguar prej tij dhe i kanë bërtitur: «Ik nga këtu! Shporru!» Kanë kapur gurë dhe iu kanë kërcënuar, por Jezusi nuk ka lejuar që ta dëbojnë. Mund ta marr me mend se si njerëzit të frikësuar janë shmangur prej tij. Ai ka kaluar

mes tyre sikur nëpër një rrugë të zbrazët, derisa ka arritur te Jezusi. Kur arrin te Jezusi, bie në pluhur përpara tij dhe me lot në sy ia tregon tërë mjerimin e tij: «Jam njeri i çoroditur dhe i papastër. Jezus, nëse ti do, mund të më shërosh. Ndihmomë!».

A e keni ditur se njeriu i shkatërruar dhe Shpëtimtari do të takohen një ditë? Kjo, domosdo, do të ndodhë: duhet të dalim para Jezusit me mjerimin tonë. Sa shumë do të kisha dëshiruar që ta hedhni pak «religjionin» dhe ta sjellni mjerimin para Jezusit.

Kështu i lebrosur i bie përpara Jezusit duke thënë: «Nëse ti do, mund të më shërosh». Pastaj ndodh diçka e mrekullueshme. Jezusi bën një hap përpara këtij njeriu të shkatërruar dhe i thotë: «Dua, shërohu!» Jo, nuk është ashtu. Ai, në të vërtetë, bën një hap përpara, e shtrin dorën dhe e prek trupin e tij të qelbur. Njerëzit të tmerruar pyesin: «Si guxon ta prekë të lebrosurin?» Në Bibël shkruan: «Jezusi e shtriu dorën, e preku...» Jezusi nuk ka neveri nga ndyrësia. Për të nuk ka diçka të padurueshme. Ai e prek të lebrosurin me dorën e tij. Po të kisha qenë piktor, do të kisha pikturuar dorën e

Jezusit në fytyrën gjysmë të kalbur të të lebrosurit. I tillë është Jezusi - më i mrekullueshmi i të gjitha kohëve. Edhe njeriut më të parëndësishëm Jezusi ia zgjatë dorën dhe i thotë: «Eja! Unë të kam shpëtuar. Ti je imi». Edhe njeriut të lebrosur me ndyrësi dhe mëkate ia shtrin dorën dhe i thotë: «Shërohu!»

Në Jezusin na është dhuruar e tërë dashuria e Perëndisë, e cila na çliron nga vuajtjet, mëkatet, ndyrësitë dhe sëmundjet. Jezusi është trupëzim i Fjalës së Perëndisë. Megjithatë, njerëzit thonë: «Pse hesht Zoti?» A nuk na ka folur Zoti mjaft qartë? A nuk ka treguar ai dashuri të mjaftueshme?

Ky Jezus, i cili shëron dhe shpëton njerëz, një ditë vëhët në kryq. Duart dhe këmbët i mbërthehen me gozhda. Pastaj ngritet kryqi. Rreth kryqit turma e tërbuar. Ushtarët romakë i largojnë njerëzit nga i kryqëzuar. Ejani me mua, të kalojmë nëpërmes turmës që edhe ne të qëndrojmë nën kryq. Shikojeni Jezusin e kryqëzuar. «O njeri i shenjtë sa shumë plagë që ke! Nga koka e trupi t'pikon djersë e gjak. I përbuzur, i përqeshur nga kjo botë je; i rrahur, i munduar pa mëshirë aspak!» Shikojeni! Pyetne:

«Pse rri varur në kryq?» Ai do t'ju përgjigjet:
«Sepse ti ke mëkatuar. Ose ti do të paguash për mëkatet e tua në ferr ose unë do të paguaj këtu për ty. Njëri prej nesh duhet të paguaj. Unë do ta bëj këtë për ty. Ti vetëm beso në mua!»

Miq të dashur, kur në rini e kam pranuar se Jezusi është Qengji i Perëndisë, i cili i merr mëkatet e botës, edhe të miat, ai vërtet ka bërë ashtu. Ai i ka marrë të gjitha mëkatet e mia, më ka pajtuar me Perëndinë, ka paguar borxhin tim dhe më ka blerë që t'i takoj Perëndisë. Pastaj e kam vënë zemrën time nën kryqin e Jezusit dhe kam thënë:

*Kujt tjetër jetën time t'ia dorëzoj,
Përveç Zotit të dashur e të shenjtë?
Ai që për mua tërë borxhin pagoi,
Më bleu me gjakun e tij të shtrenjtë.*

Pastaj Jezusi vëhet në varr të hapur në shkëmb dhe hyrja mbyllet me një gur të madh. Ushtarë romakë bëjnë rojë. Në mëngjesin e ditës së tretë shndrit një dritë e madhe sikur të kishte shpërthyer një bombë atomike aty afër. Drita ishte kaq e ndritshme, saqë ushtarët

romakë, që njiheshin si trima, bien si të vdekur. Gjëja e fundit që ata panë ishte pamja madhështore e Jezusit duke dalë nga varri.

Nuk po tregoj përralla. Po ju tregoj këtë sepse e di se Jezusi është ngjallur nga të vdekurit. Jezusi, i cili ka vdekur për ju, jeton edhe sot. Nuk ekziston ndonjë njeri për të cilin nuk ka vdekur Jezusi. Jezusi jeton. Ai ju thërret - si Fjala e fundit e Perëndisë. Pyetja më e rëndësishme e jetës suaj është: a do ta pranoni atë në jetën tuaj?

«Pse hesht Zoti?» Miq të dashur, Zoti nuk hesht. Ai flet. Fjala e tij quhet: «Jezus!» Kjo do të thotë: dashuri, hir dhe mëshirë.

Kam përjetuar çaste të tmerrshme në burgjet naziste dhe gjatë kohës së bombardimeve. Më kujtohet njëri prej çasteve më të tmerrshme. Klithja më mbeti në fyt një herë gjatë bombardimeve të aleatëve, kur isha në një oborr. Përpara meje gjendeshin 80 trupa të pajetë, të cilët ishin nxjerrë nga një vendstrehim i prishur. Edhe më përpara kisha parë pamje të llahtarshme në betejat e përgjakshme të Luftës së Parë Botërore. Por kjo ua kalonte të tjerave. Këtu nuk kishte ushtarë. Këtu kishte pleq, gra

dhe fëmijë. Pamje të tilla kanë qenë të shpeshta gjatë Luftës së Dytë Botërore.

Fëmijët! Ç'kishin ata me luftën? Ndërsa po rrija në mesin e atyre kufomave të shumta, kam bërëtitur nga zemra: «O Zot, ku je? Pse po hesht?» Në atë çast në shpirt më erdhën këto fjalë nga Bibla: «Sepse Perëndia aq shumë e deshi botën, sa që e dha Birin e tij të vetëm...» Këto fjalë ishin nga vetë Zoti në atë çast dëshpërimi. Menjëherë para vetes më doli kryqi i Golgotës ku Perëndia lejoi që Biri i tij të derdhte gjakun për ne.

Unë nuk e kuptoj Zotin. Nuk e kuptoj pse Zoti lejon kaq shumë. Por, për fat të mirë, ekziston një sinjal, një shenjë, një përmendore, një ndriçues i dashurisë së tij. Ky është kryqi i Jezusit. «Ai as Birin e vet nuk e kurseu, por e dorëzoi të flijohet për të gjithë ne, e si atëherë, bashkë me Të, nuk do të na japë çdo gjë?» Kështu thotë apostulli Pal. Kjo është e vërtetë. Nëse nën kryqin e Jezusit gjej paqe me Perëndinë, atëherë gjithçka më bëhet e qartë dhe nuk kam më asnjë pyetje.

Fëmijët e mi kur kanë qenë të vegjël, nuk kuptonin çdo gjë që unë bëja, por ata kishin

besim në mua: «Babai do ta ndreqë mirë». Nëse nën kryqin e Jezusit gjej paqen e Perëndisë, atëherë edhe unë besoj në Atin qiellor. Ai bën çdo gjë si duhet. Pastaj nuk kam më asnjë pyetje.

Krejt varet nëse e pranoni dhe e merrni Fjalën e fundit të Perëndisë - Jezusin.

5. HESHTJA E ZOTIT MUND TË SJELL GËZIM

Mund të diskutojmë me orë të tëra pse Zoti lejon këtë ose atë, por kjo pyetje bëhet vërtet aktuale nëse ka të bëjë drejtpërdrejt me një njeri.

Nuk ka shumë kohë që një vajzë e re me plot dëshpërim më tha: «Nuk mund të jetoj më». Nuk e di se në çfarë gjendje jeni ju, por dua t'ju them diçka lidhur me problemet tuaja jetësore. Asgjë nuk arrihet duke pyetur: «Pse? Pse? Pse?» Më mirë pyetni: «Përse? Për ç'arsye?» Që ta keni me të qartë, po ju tregoj edhe një përvojë nga jeta ime.

Para më shumë se 10 vjetësh, kur po shërbeja në një rreth minatorësh, pat ndodhur

diçka e tmerrshme. Një ditë mora vesh se një minatori i kishte ndodhur një fatkeqësi. Një gur i kishte rënë në shpinë dhe ia kish thyer kurrizin. Tani kishte mbetur i paralizuar dhe nuk kishte kurrfarë shprese për t'u shëruar ose për të bërë më mirë. Tmerr!

Shkova për ta vizituar. Kjo ishte vizita më e lemerishme në jetën time. Banesa ishte plot me kolegë të tij. Mbi tavolinë kishte shishe alkooli. I paralizuari ishte në një karrocë lëvizëse. Kur hyra brenda, bërtiti me zë të lartë: «Ti, zogu ogurzi, rri jashtë! Ku ka qenë Zoti yt kur më ka rënë guri në shpinë? Pse e ka lejuar këtë?» Pastaj filloi të shajë. Ishte një atmosferë shumë e keqe, si në ferr. Nuk thashë asnjë fjalë. Dola jashtë.

Të nesërmen kisha orë biblike për mëshkuj ku vinin edhe disa minatorë, të cilët i kisha miq. U tregova atyre për këtë rast. Një javë më vonë kishim përsëri një takim të tillë. Në çastin kur desha të filloja takimin, i paralizuari u fut brenda me karrocën e tij. Miqtë e mi, minatorët, e kishin ftuar dhe ai kishte ardhur. Nuk e di nëse kishin biseduar gjë me të, por dukej se jo. Atë mbrëmje ai dëgjoji predikimin tim.

Takimin e fillova me fjalët: «Perëndia aq shumë e deshi botën, sa që e dha Birin e tij të vetëm...» Fola për Jezusin, Fjalën e fundit të Perëndisë, të cilin duhet ta dëgjojmë, dhe vazhdova: «që, kush beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetën e përjetshme» Ai njeri dëgjonte me vëmendje. Ishte hera e parë që po dëgjonte këto fjalë për Jezusin. Ishte hera e parë që e pa dritën dhe e kuptoi atë.

Nuk po e zgjas shumë. Mbas tre muajsh edhe ai u bë pronë e Zotit Jezus. Nuk mund t'ju tregoj se sa shumë ndryshoi jeta e tij. Në banesën e tij kishte rregull dhe pastërti. Aty ku dikur dëgjoreshin sharje dhe mallkime, tani ushtonte kënga për Jezusin. Miqtë e mëparshëm e lanë, por ai fitoi miq të tjerë. Nuk shihje më shishe alkooli mbi tavolinë. Vendin e tyre e kishte zënë Bibla. Gruaja dhe fëmijët ndiheshin sikur të kishin lindur edhe një herë.

Për herë të fundit e vizitova pak kohë para se të vdiste. Është një vizitë që nuk harrohet. Ai ka pasur emër të mirë. Quhej Amsel. Nuk do të hidhërohet pse po ia përmendi emrin - është në amshim. «Si je, Amsel?», e pyeta. «Ah», tha «që nga dita kur jeta ime i takon Jezusit, që nga dita

kur më janë falur mëkatet dhe jam bërë fëmijë i Perëndisë, në shtëpinë time çdo ditë ka qenë», mendoj pak dhe shtoi: «si në ditën e Krishtlindjeve».

Është shprehur mirë si një minator, apo jo? Pastaj tha diçka që kurrë nuk do ta harroj. Tha: «Busch, e ndiej se së shpejti do të vdes». Tashmë i drejtohem njëri-tjetrit me «ti» sepse ishim bërë miq të mirë. «Pastaj do të kaloj nëpër derë dhe do të dal para Perëndisë. E kam plotësisht të qartë se vdekja nuk është fundi i të gjithave. Dhe kur të dal para Perëndisë, do të përkulem dhe do ta falënderoj që ma ka thyer kurrizin».

«Amsel», e ndërpreva i trembur nga ato fjalë, «ç'po flet kështu?» «E di fort mirë se ç'po them», vazhdoi ai. «Shiko, po të mos më kishte ndodhur kjo, po të më kishte lënë Zoti të jetoja i tillë si një jobesimtar, do të kisha përfunduar në ferr, në dënimin e përjetshëm. Perëndia me dashurinë e tij shpëtimtare ka lejuar që të më thyhet kurrizi, kështu që unë të mund të gjeja Birin e tij, Jezu Krishtin. Nëpëmjet Jezusit jam bërë fëmijë i lumtur i Perëndisë. Prandaj dua ta falënderoj për fatkeqësinë time». Pastaj tha një

fjali që nuk më shlyhet nga kujtesa: «Është më mirë t'i takoj Jezusit dhe të jem fëmijë i Perëndisë kështu i paralizuar, sesa të hidhem në ferr me dy këmbë të shëndosha».

Kurrë nuk do të harroj këtë që tha: «Është më mirë t'i takoj Jezusit dhe të jem fëmijë i Perëndisë kështu i paralizuar, sesa të hidhem në ferr me dy këmbë të shëndosha». «Amsel», i thashë, «e sheh se çfarë probleme të rënda të ka dërguar Perëndia. Në fillim ke qenë i hidhëruar: 'Ku ka qenë Zoti? Pse e ka lejuar këtë?' Kurse tash e ke kuptuar për ç'arsye ai ka lejuar të të ndodhë fatkeqësia. Ai ka dashur të të sjellë te Jezusi, kështu që Jezusi pastaj të mund të të sjellë tek Ati».

E shihni? Nuk duhet të pyesim «Pse?», por «Përse? Për ç'arsye?». Prandaj kisha dashur t'ju them edhe këtë: Unë besoj se Perëndia lejon vështirësitë në jetën tonë me qëllim që të afrohem te Jezusi dhe përmes Jezusit të arrijmë tek ai.

107 06 03

D 00 1.--